

Punkt at vende de Besslybninger om, som det ærede Medlem rettede mod os, og paa ethvert Punkt at paavise, at de Fordringer, som han fordrede at faae opfyldt af os, ere ogsaa vi berettigede til at kræve opfyldte af ham og hans Venner. Og naar det ærede Medlem gik saa vidt i sin Paaastand, at han nu til Slutning udtalte, at Folkethinget aldrig har nægtet saglig Forhandling, skal jeg blot tillade mig at spørge, hvad det ærede Medlem da forstaaer ved Bisnepolitik, og hvorvidt det kan kaldes saglig Forhandling (Holstein-Redeborg: Der er Tale om Finansloven!). Jeg tror, at Nægtelse af Finanslovens Obergang til 2den Behandling ogsaa maa kaldes Bisnepolitik paa Finansloven. Men som sagt, jeg ønsker ikke at gaa dybere ind paa disse Ting, fordi det er meget ønskeligt, at der virkelig i denne Samling maatte blive stræbt hen til det, som den ærede Taler pegede paa som den egentlige Opgave og Formaalet, nemlig Tilveiebringelsen af ordnede Tilstande, og jeg tror ogsaa, at Betingelsen netop er den, som han pegede paa: en virkelig rent saglig Forhandling, det vil sige en Forhandling, som paa ethvert Punkt drøfter Spørgsmaalene efter deres egen Bessaffenhed, deres egen Betydning og ikke som Ved af den storpolitiske Betragtning. Og jeg skal tilføie, at det forekommer mig, at den samme Fordring til en saglig Forhandling ogsaa maa stilles i Henseende til de Forhold, som i Dieblirket ere ordnede ved provisoriske Love. Det gjælder ogsaa der, at man, dersom man vil naae gjennem en Forstaaelse til ordnede Tilstande, ikke kan skyde disse Spørgsmaal helt til Side blot med den Bemærkning: Det er Provisorier. Det gjælder om der at se paa selve Realiteten, de Forhold, som ere ordnede paa denne Maade, og løse Spørgsmaalet: Hvorvidt bør disse Forhold, aldeles bortset fra de politiske Momenter og Forhold, som kunne have gjort sig gjældende ved den hidtidige Ordning, ordnes paa den ene eller den anden Maade, og da paa hvilken? Naar den ærede Taler besslydte mig og mine Meningsfæller for i sidste Samling at have drevet Stinforhandling med den nærmere Forflaring, som han gav deraf, skal jeg blot nedlægge en bestemt Indsigelse herimod. Forhandlingen var fra min og mine Meningsfællers Side alvorlig og oprigtig og sigtende til det bestemte Maal, saa vidt muligt at naae til en Finanslof, men i hvert Fald til at bortrydde saa mange Hindringer som muligt for atter at komme til ordnede Tilstande.

Naar det ærede Medlem dernæst vendte sig til selve Finanslofforslaget og gjorde

nogle almindelige Betragtninger gjældende overfor dette, tilstaaer jeg, at jeg heller ikke følger mig meget fristet til at gaa dybere ind paa dette Spørgsmaal i dette Dieblit, efter at han selv har aabnet Udfigt eller stillet den Udfigt frem for os, at disse Forhandlinger mulig i en meget nær Fremtid ville blive afbrudte. I hvert Fald kan jeg give ham Ret i den Betragtning, at de egentlige Enkeltheder lettere og bedre drøftes ved 2den Behandling end her. Jeg skal derfor kun udtale, at jeg samstemmer med ham i den Betragtning, at de nærværende alvorlige økonomiske Forhold opfordre til at gjøre Alt, hvad der fra Statsmagtens Side kan gjøres for at lette de økonomiske Forhold og Udviklingen her i Landet, og disse Lettelser kunne selvsølgelig gaa i dobbelt Retning, som ogsaa antydet af det ærede Medlem, dels ved, at man i saa stort Omfang som muligt søger at lette de Byrder, som hvile paa Borgerne, og dels derved — efter min Mening fornemmelig derved — at man søger at tilveiebringe Institutioner og Foranstaltninger, som paa forskjellig Maade kunne lede den økonomiske Udvikling ind i nye Baner og give den det Opsving, hvortil den saa høitlig trænger. Det er jo ganske vist ikke paa selve Finansloven, som den nu foreligger, at der er peget paa væsentlige Foranstaltninger i saa Henseende. Det vil være en særlig Lovgivnings Sag at tilveiebringe disse. Der er jo alt i saa Henseende fremkommet nogle Forslag, og der tør jo efter de fremkomne Udtalelser fra Regeringens Side imødeses andre, som jeg for mit Bedkommende lægger en meget stor Vægt paa. Men naar den ærede Taler fremhævede, at det særlig var paa de militære Budgetter, der skulde søges Bessparelser, er mit Standpunkt her et ganske andet. Jeg erkjender, at naar man har den Mening, at vore militære Foranstaltninger i den ene eller anden Retning ikke kunne bidrage Noget til at sikre og opretholde Landets Selvstændighed og Uafhængighed, er det ganske vist urimeligt at anvende saa stor en Del af Budgettet som ansført af den ærede Taler paa sllige Foranstaltninger. Men jeg for mit Bedkommende har ikke den Anskuelse. Jeg har den Opfattelse, at der muligvis — dertil er jeg ikke sagtyndig nok til at udtale nogen bestemt Mening — paa forskjellige Punkter kunde opnaas noget Bedre og noget Helbigere end det, der er opnaaet, at der kunde være Tale om, at visse enkelte Foranstaltninger muligvis kunde gennemføres mere sparsommelig; det er Alt sammen Noget, jeg lader staa hen, og jeg anerkjender fuldt Berettigelsen af at komme med Paavisninger i saa Henseende. Men jeg